

MB

164.212

Timár György

Angyalaink alusznak

TIMÁR GYÖRGY
ANGYALAINK ALUSZNAK

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

TIMÁR GYÖRGY

ANGYALAINK ALUSZNAK

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

FEKETE SAS KIADÓ
BUDAPEST, 1998

*A kötet kiadását a
Magyar Könyv Alapítvány
támogatta*

*A borítót
Fábián Gyöngyvér
tervezte*

OSZK

Országos Magyar Könyvtár
MB 164. 212

1998

© Timár György, 1998

A madár

Egyenest belőlem röpült elő a rémalak,
hangtalan sikoly a lilás-rőt égi fődél alatt.
Mint aki megkésett sürgönyt visz még a sötét előtt,
úgy hasította a hamuszín levegőt
s tűnt el valahol a város túlsó vége felett;
aztán már feketéllni kezdett a szürkület,
midőn sebesen még vissza is tért – akárha belém.
Mi dolga lehetett ily sietős? Mit tudom én!
De mintha én magam lettem volna, ki még hamar,
mielőtt rácsapódnék amaz égi fődél, akar
üzenni ezt-azt, mit pedig senki nem ért,
mégsem tehet másként – s maga se tudja, miért.

ÉVEK SORHAJÓI

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Mocsár

De hát voltaképpen mit is akarunk még –
Én már boldogan elvonulnék
Valahová hol volna élni kedve
Az embernek Na mondjuk Szigligetre
És elmélyedni még valami másban
Nem ebben a kis piti rothadásban
Mi körülvesz mint poshatag mocsár
Mely sehogy sem bír kiszikkadni már

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Álmomban

Álmomban kortalan vagyok
Akárha mindig ugyanaz az Én
Egyszerre öreg s fiatal
És még halandó sem nagyon
Csak úgy mint rendesen

De meg még nappal is
Ágy asztal könyvespolc háromszögében
Egyszerre voltamként s leszékként
Holott hát – – –

Csak erre külön kellene figyelni

Gyanús lehetne persze mennyire
Kezdem szeretni az őszi esőket

Láng

Nem vár már zöldellő hegyhát,
szökellni nem lát a rét.
Meg akarom inni a cigarettát,
a kávéra rágyújtanék.

Meg kell hát kukulni? Meg hát.
Csak van némi dolgom elébb,
míg roskatag testemben egy láng
ily makacsul lobogva ég.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Az ismerős közeg

Vagy nem lehet talán, hogy te is hazaértél?
S mintha egy ismerős, de mégis új közegben
serkenne újra föl ma mindaz, amiért él
és küszködik szegény halandó rendületlen?

A tertia die csodája volna hát ez?
Hogy az se múlik el, amit már eltemettél?
Hogy van, min sose fog se Gyehenna, se Hádesz,
és most mint szellemem kopogtat szellemednél?

Médiumé a szám? A szavam túlvilági?
Látod, a sír üres – lakója mégis itt van.
Ő, ki csak általam tud érted visszavágni
és lenni az Ige, ő él mosolyaidban.

Hogy szeretlek, tudod. De vajon tudhatok
az lenni, aki Ő? Én, aki én vagyok?

Magyar lány a Pont des Arts-on

Élni csak itthon tud. Idevaló.
És mégis, odaérve
a végtelen, a hömpölygőn folyó
időn át – jaj. Belecsuklik a térde.

Ott túl a Balpart. Gobelins-negyed.
Még ott élt az ükapja.
A Pont des Arts-on – ősi üzenet –
a múlt torkon ragadja.

Akárha mindig itt. Hisz hazaért,
pedig másutt van otthon.
Mi hasít így a lelkébe? S miért?
Fél, nehogy földre rogyjon.

Csak néhány könnycsepp. Mást nem látni rajta.
Őket nem bírta visszatartani.
Kövülten állnak kétfelől a Szajna
egynemű partjai.

Parlagfű

Facsarodik orrom,
könny serken szememből.
Parlagfű virágzik?
Vagy te jársz eszemben?

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Az *Óda* margójára

Meg-megszeretted néha valakit
és úgy gondoltad, nélküle nem élhetsz.
A pillantása talán még beléd metsz,
de már nem alakít.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Hubay Miklósnak

Beh szép az est, égnek gyönyörű szemek,
Bennök kigyúl minden, mi a szívben él.
Sivár napod letűnt, setétből
Dalmahodó ragyogás vereslik.

Fénylő betűkkel angyali szózatok
Olvashatók én várasom ormain,
És hirtelen mindent megértesz:
Csak Coca-Cola s a McDonald's jó.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

százéves vagyok kérem sárgább arc mint kabátján a csillag batyuját elejtette húsz év ennyi jutott hát a tüdön lőtt hörögve idegen szagú hóban Isten véled édes Márikám ezenkívül Lili Marleen csak egy nap a világ ahogyan később is mikor szomorkás hangulat és macskaköves út plusz csinibaba s néhány különféle sortűz munkatábor valamint ahogy lesz úgy lesz (betiltva) továbbá kétszer kettő néha öt és marad is csak ennyi (lekopogható) a forrón szeretett atya kihűlve már csupán fiók egy történelmi kolumbáriumban meg szívküldi és táncdalfesztivál a kislánnyal a zongoránál no de hol jár az eszünk csak a csengőt figyeltük még fáj fáj fáj nagy békebeli dekkolások a túlélés fortélyai végül a győzelem hogy lám e tarlott talajfölszínen új élet pezsdül Snack Bar Pizza Hut – – –

Tangó

Gergely Ágnesnak

Most megakadt rágyújt a papírra mered – az a két sor
Nem foghat ki az elméjén – csak a hajdani dallam
Verklíje pördül-pördül s olykor egy arc betolakszik
(Egykori nyár-üzenet) – no de nem nem – hagyjuk – elűzni!
Ó ez a tangó – kellene egy korty szilva hogy újra –

Konzerv lesz az ebéd (bab? lencse?) – a fődolog az hogy
Megtakarítsa az ember az ostoba burgonyafőzést –
S közben a két sor amely nem akar – s ezalatt is a tangó –
Meg napisajtó – hat telefon – csökönyös dudorászás
Hang nélkül csak a fülben az agyban – a két sor a két sor

Dankasirályok a párkányon sivitozva pörölnek
Némi szalonna fölött – halmokban a sok dedikált könyv –
Este a tévében krimi lesz (herdálod idődet!) –
S újra az arc s vele újra a hajdani dallam – a két sor
Csak nem akar – pedig ott volt már – megfájdul a térde –
Tölt iszik ez se segít – már el sem ereszti a tangó –

Evek sorhajói

Nem akarok visszahatolni
A múltba mely oly véglegesnek tetszett
S most csendélet csak elnyűtt régi holmi
Mit megörökít egy ódon fametszet

Visszafordulni visszaforgatódni
No azt soha Sodrukban elvihetnek
Az évek fölvonuló sorhajói
Kékje felé egy békés délszigetnek

Vagy ki tudja egy hullámsír felé hol
Még látni hogy egy égi panganéttól
Oly kettészelten mint az életem

Hanyatlik el önnön vérebe fenn
A félhold
Aztán a sötét semmi az elég volt

Az emberélet útjának...

Némulóban a testbeszédem.
Tehetek ellene?
A jó, ha volna benne részem,
már meggörnyesztene.

Amikor vereség szakad rám,
düllesztem mellemet.
Az évek és esélyek fogytán
a pillám sem remeg.

Ha bánat ér, csupán mosolygok.
Az öröm mind gyanús.
Mimikri? Játék? Férfidolgok.
Az ész él, nem a hús.

Bogár

A zöld-arany bogárból
Melyet négyévesen
Hirtelen eltapostam
Hogy csak enyém legyen
Csak szétmállott fakó maszat
Maradt

Máig is cipelem

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Visszafelé

Mintha a régi
Kisgyerek volnék
Aki öregkorára
Emlékezik

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Megint

Megint november. Megint január.
Megint kedd, megint péntek.
A lesz itt van. És íme már
nyelné is el, mit megérintek.

Hát védjük magunk, míg lehet!
Zöldellnek-fonnyadnak a bokrok,
s nem számlálják az éveket,
a lehetőséget, ahogy fogy.

Megint kedd, megint február.
Most újra tavasz jönne, vagy mi.
Rá se hederíts. Munka vár:
valamit adni. Nyomot hagyni.

Országos Széchényi Könyvtár

Csizmaszár-csapkodó
(*Sajnos nincs csizmám*)

Fene tudja, honnan jött e
láthatatlan madár röpte.
Nincs is madár, csak bennem,
azt röptetem szél ellen.

Hanem a szél négy felől fúj,
egy madáron négy felől súly – – –
Ég tetején verdesik,
még jó, ha le nem esik.

Ha megóvóm képzelemmel,
megküzd minden vész-elemmel;
bármi súly volt, bármi fájt,
nincs-madárnak meg nem árt.

Kövesd a betyárt!

A TÖBBIEK

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Weöres Sándorhoz

*Születésnapjára, midőn ennek
magas sorszámát panaszlá*

Ej, Sándor, drága Sándor,
71 igazán kor?
Tán nem vagy ma is ugyanaz
a koravémen bölcs kamasz,
kit Kosztolányi egykor
megismert? 71 – kor?!
Nem is kell tán, hogy észrevedd,
hisz ifjan tart a képzelet,
s mit számít a kor annak,
ki eljött kortalannak?
Hadd költögetem kedvedet:
ne mondd, hogy ezt-azt nem lehet!
Az élet, persze, elleng
(itt nem mondhatok ellent),
de ne hagyjon el, amíg élsz,
mi emtetőd volt, a víg élc!
Mondjam Zeuszt, s Apollót,
kik úgy üzték a „pornót”,
hogyan voltak ezerévesek?
Hát aki náluk képesebb,
hogyan alakjait váltsa,
miért vár biztatásra?
S ha vár, hadd költöm benne fel
azt, kit a test is érdekel,

e kéjenc, akit néha
fölizsít egy-egy tréfa...
Vagy tán – és nem is picikét –
nem állt-e testből is Psychéd?
Csak nem veted le, mint egy
rossz inget, Fairy Springed?
Hadd hívjalak hát költeni
s mint egykor, nyelvet ölteni
(egy nem is messzi múltban
ezt épp Tőled tanultam!)
arra, ki fejcsóválva zeng
fejünkre átkot, a faszent!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Rába Györgyhöz

*Amikor kénytelen volt verseskönyvét
saját kiadásban megjelentetni*

Barátom, mester, cimborám a vészben,
te, szellemedben meg nem roskadó,
örömszilánkok után lóstató,
akire mindig mint bátyámra néztem,

ki mindent befogadsz, mi csak körülvesz,
magányos dzsinn, kamaszos öregúr,
panasztalan jobb-híján-Epikúr,
bajban is értő, hogy mi az, mit élvezz:

más megsavanyodik a korrallal
s önnön sírjára zokogva mutat –
te nem. Te vagy az örökifjú agg,
ki új csínytet mindig komolykodva forral.

Mert el nem hagynak ők: a lobbanások,
egy hulló falevél, egy fénysugár,
és körülötted mint hű bástya áll
egy világegyetemi háztömb.

Köszöntöm könyved, *saját kiadásod*,
ezt a Thyl Ulenspiegel-i számár-
fület! Megértlek, hisz tehet-e máshogy,
kire a gúnynak angyala vigyáz fönt?

Magritte Genvalban, 1966. május 1-jén

Háta mögött a tó

Bozsgó fények közt hattyúszárnyalás –

Zöld hivatalnokarca már enyészőn

Hazudja *au revoir*-jét

Tányérban saltimbocca

Oly sokatmondó-fölöslegesen

Mint az az ajtó

A sehol-vége sivatagban

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Panoptikum

SZÓKRATÉSZ

Túlélni – eh, mi az?
Nekem az öröklét kell.
Hol a bürökpohár?

GALILEI

Szavaknál fejem többet ér.
Hát jól van, nem mozog, kimondom.
S akkor tán nem mozog?

GÖRGEI

„A végsőkéig kitartani!”
Külföldről biztatott.
De hányan is maradtunk volna akkor?

VILATE*

A forradalmat igenis
akartam. De nem azt akartam,
mit ő akart.

JÓZSEF ATTILA

Ki fűtve lakik öt szobát?
Vagy a cincogó bérű hozna rendet?
Hát nem mindegy, melyik vonat üt el?

MÓZES

Tudom: vagy, aki vagy.
De meddig érnek valamit
kőtábláid az aranyborjak ellen?

* *A francia forradalom huszonéves népbírája, aki úgy intézte, hogy egyetlen forradalmár társának elítélésén se legyen jelen, majd pedig – hivatali jogával élve – kiszabadította őket, mielőtt kivégzésükre sor kerülhetett volna.*

Négy xénia

EZ A PRÓFÉTA...

Ez a próféta is hazug.
„Igazságot!” – dörög, de koncot áhít.
Nem is volt olyan hosszú az az út
az Árpádoktól le a fal-dumáig.

EME RAGACSOS...

Eme ragacsos koszba dermedt
világ fölött a „posztmoderneK”
fennen szárnyalnak, mint a béka,
művük már kész pour-épatéka.

Némelyik azt is elfelejti,
hogY a szót milyen nyelven ejti,
valamint, hogy quod licet jó vi-
ce, az még nem licet bóvli,

s gúnyolván jelrendszereinket,
egy képzelT Parnasszra tekintget
(mert hát a hírnév, az se mindegy...)
Te föl se vedd. Neked nem inged.

MI LETT TITEKET...

Mi lett titeket, régi társak,
hogy így lenyeltétek a nyársat?
Szellemetek – újmódi próba! –
így fentről húzatik karóba.

LOVASAIT...

Lovasait az Olimposzra
bódult Pegazus fuvarozza.
A Parnassz már csak csupa köd lesz.
Ki költő voltál, beledöglesz.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Egy mű-műfordítóra

A fülhallás hiánya: kincs.

Nem az a pénzlelésé.

A pártfogoltnak füle nincs.

A pártfogónak még kevésbé.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Szétesni csak azért, hogy
példázhassuk a világ szétesését?
A sziklaszirt se kezd
hullámozni a hullámcsapkodásban.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Marsallbot

Egyezzel ki a sorssal,
hisz ő a Sors maga:
bakából nem lesz marsall,
se marsallból baka.

De ha sokat kekeckedsz,
póru járhatni fogsz,
és bakaként remeghetsz:
marsallbottal (remek hecc!)
a marsall megbotoz.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Lakáj

Csak egyszer mondanád: „No nem!”
Csak egyszer volna benned annyi dac,
hogy felhördülj: „Ne tedd ezt, Istenem!”
De nem. Te mindig is lakáj maradsz,

alázatos, megértő és puha.
És főleg diplomatikus.
Vagyis urad szemében a
legkedvesebb típus.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

A puszta Napóleonja

Őbenne hinni, benne bízni kell.
A kételkedést megveti.
Mögötte áll tehát a nép, mivel
ő mindig hátát fordítja neki.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Tíz kancsal rím

Dasein

Dizájn

Paradigma

Pőre dogma

Filozófok

Falazó fők

Erkölc

Árkulcs

Cselek

Csalók

Demagóg

Duma Gőg

Etnikum

Ütnek ám

Fajgyűlölők

Fejgyalulók

Politizálás
Palit izelés

Időmúlás
Idomulás

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Belátás

Haiku, Fodor Ákosnak

Bocsáss meg neki,
ha lábát beléd törli:
ő most már tiszta.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Fanyar kétsoros Orbán Ottónak

Egyik versére

Még nem vagyunk a Csomolungmán,
de csomagolunk mán...

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Erdő

Rossz szavak erdejét nem lehet irtani.
Kétfelől ront reád, s azt hiszi: *birnami*.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Görgei Klagenfurtban

Levelek, levelek... Jönek Karintiába,
Hogy hé, te Görgei! Te áruló, te gyáva!
Annyi bennök a vád, mint víz a wörthi tóban,
De hogyan mondjam el, hogy mindenik valótlan? – –
Hogy mind cserben hagyám, ki főtsz volt alattam?
Hogy bitón végezék, s én életben maradtam?
S miattam lett oda a kivívott szabadság?
Mert nem oltalmazám tovább a hősi Klapkát?
(Hiszen nem tudtam-é, hogy Komárom megáll,
De sürgetőbb a baj Arad kapuinál?)
Sőt még olyasmiket is a képembe vágnak,
Hogy miért nem menék Buda helyett Schwechatnak.
No vajon hát miért? No vajon miért is nem?
A katonáimért! A hazánkért! Nagy Isten,
Hát kell-é mondanom neked, történelem,
Hogy kalandot nem űz, aki tölténytelen?
Mikor ért vón oda ama sok lassu cseh
a gránátjaival? Tán esztendőre se.
Mikor mit, tudni kell, hisz aki épp ezér'
Nem bornyús kisbaka, hanem had-fővezér,
Azt által bármi nagy ügy *részletei* hassák,
S mozgassa bár a szív, nem árt egy kis ravaszág.
Néha épp bújni kell, keresni, hol az álca.
Én tudtam, hogy mikor kell – s miként – menni Vácra,
S hogyan telelni fönn, a bányavárosokban,

Es gunnyadni, ahogy meg holt tüzszal se jobban.
Mikor mit, tudni kell! Hát ne oktassatok,
Országlásfoglyaként ki itten kushadok,
Mert, derék honfiak, bizony, ha énnekem
Gógöm tán nagy vala, de nagyobb érdemem:
Én észrevettem azt, ha győzők, mit dicső
Elődöm, Móga nem. Győzött? Bánta is ő!
Szaladt legott viszont, serege szétzilálva,
S hagyá, hogy Jellasics megfusson lóhalálba'.
S hogy kivégeztetem a kémül jött Zichyt?
Levélben rója föl valaki ezt is itt,
Más meg, hogy amikor Kossuth úr ott Gödöllőn
Azt kifogásolá, hogy mi őrsége sem lőn
S ezért meg is szidott, én szavátul megütten
Éjjel csak dacbul is küszöbjén elfeküdtem,
Lelhettem vón pedig ágyat, jó vánkösút;
De ne mondhassa azt, hogy őre nincs, Kossuth!
Nagy ég, mennyit beszélt! Mert értett a beszédhez
(Szakmája volt!), és azt, hogy a magyar mit érez,
Kiválón fölfogá, de mit se konyitott
A had dolgaihoz – ez néki volt titok.
Egy szóval: sűrű-sok célzásokat teve
A trónfosztásrul ő, hogy most az kellene,
Mert ha nem, hát a nép... Én kérdém: S tisztjeim,
Kik fölesküdtenek a becsület szerint
A királyra? Mi lesz, ha nem egy, de ezer tál
Lencséért sem követ egy is majd és dezertál?
Hogy' védjük a hazát nélkülük? Gyülevész
Népség értő vezér híjában odavész,

És mindezen egész nagy ügyünkből mi leszen,
Ha nincs irányító, ha nincs harcász a vészben?
Mi lesz honunkból így? – Ő mond: S mi lesz honunkból,
Mely fölött a vihar, mint tán még soha, tombol,
Ha nem látja a nép, hogy be nem hódolunk?
Hogy mi vagyunk az úr, és nem a sógorunk?
Sejtém már ekkoron, hogy elveszett a harc,
Döntsünk akármiként, a kifejlés: kudarc,
Mégis nagyobb esély, ha tartjuk ferdinándi
Eskünk s nem akarunk még nagyobb bajt csinálni.
Majd meghallám, hogy ő, Kossuth úr, Debrecenben
Mindezt úgy tálalá, hogy én belé egyeztem,
Miszerint szakadás légyen – s a Békepárt
Erre úgy behúzá a farkát és nyakát,
Hogy vita sem vala, hiszen ha Görgei
Ezt vallja, minek is másfelé dönteni?
Nos, ezen honfi az, ki látva, veszve minden,
Szépen ellábogott, hogy megüljön Vidinben,
S megírja levelét, amelyben én vagyok
A gonosz áruló, az erkölcsi halott.
De az, hogy éppen ő tarthasson árulónak,
Ki föláldozna egy gesztusért milliókat?!
Mert még ha Bécs! A Burg! Még hogy ha Ferencz József,
Akinek tora honn, fájdalom, kiadós lett,
Hisz Világos után nem kélt új napra hajnal,
Hogy ne akasztatott volna őrzöngve Haynau,
No meg Bach Sándor úr, nemrég még forradalmár,
Lángolóbb lázító minden más fiatalnál,
Még ha *ők* mondanák! Nevelőim, az osztrák

Uracsák, ők, kik az orosz nyakunkra hozták,
Még ha *ők* mondanák, hogy... Azt megérteném,
Hisz ostoruk valék (miért volnék szerény?).
Most hagynak írnom itt; azt hiszik, Kossuth ellen
Készül leleplező és kaján dörgedelmem,
S lám, én, az áruló, a gyűlölt s megvetett,
Itt sem Kossuth felé öltöm ki nyelvemet.
Nem tudta mindig ő, hogy éppen mit akar,
S felhők közt járt, igaz, de mégiscsak *magyar*,
Ki hogyha rám keni az áruló nevet,
Egy egész nemzetet vél ezzel óvni meg,
Hogy tartása legyen s ne görnyedt dereka.
Hát jól van, vállalom, hisz első a haza.
Mondom, nem Kossuthot bántom én, bárha – pardon –
Tehetném... Röviden: itt tollam lett a kardom;
Mint amaz, ugyan úgy forog ez is emitt,
S elsőbben oda csap, hol a császár lakik.
Magamban vihogok: már szinte-szinte látom,
Hogy midőn nem soká kiadja jó barátom
Lipcsében szövegem, s az sebten széjjel árad,
Mily roppant dolga lesz valahány Bach-huszárnak
Könyvem elkobzani, méghozzá nagy sietve,
Mielőtt az agyak mélyében kárt tehetne.
De ismét a honi vádakra visszatérve:
Akadna „áruló” fejemnek még egy érve.
Vajh egy végső csatát oly könnyen vesztek el,
Hogyha Dembinszki nem Temesvártt vesztegel?
Hogyha Aradra ér, hová parancs hivatta?
Egy nemzet vádjait én hallgassam miatta?

S ha már nem lehet, hogy magunkon segítsek,
Mért nem Haynau előtt, hanemha Paskjevicsnek
Adtam meg magamat és magammal a fegyvert?
Nem ezzel jelezém, hogy nem Bécs volt, ki megvert?
Gondolkodj, én hazám! Tudom, neked a hit kell,
Hisz ezért ostromolsz vádló leveleiddel,
S tudom, hogy mily nehéz lesz újra majd kivíni,
Mit Rákóczi se bírt, s amért elhulla Zríni,
Sőt azt is sejtem én, hogy ha ez megvalósul,
Majd egymásnak esünk hőstül-árulóstul,
Lesz ellensége itt a magyar a magyarnak,
Hisz a viszály örök, magvai el nem halnak.
De ahelyett, hazám, hogy vélem leveleznél,
A kiutat keresd, s inkább magadra eszmélj!
Téged szolgált fiad, s néked ma így felel:
Szakíts a délibáb csalárd képeivel!
Fiad nem áruló! Rá jobb szemmel tekints!
S ne hagyd kérdenie, mért van bűne, ha nincs.

ÉGI VAKOLAT

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Délidő

Szürkés-kék galambfelhőt kondít szét a templomharang
Lelkes karattyolás ömlik ki egyszerre három turistabuszból
Utazó sirályok alól a jégtáblák fehérje lassacskán kiolvad
Három arab pénzváltó zsebtelefonál Mohameddel
A folyóvíz kékeszöld akár egy Gershwin-dallam
Vakolathíjas oromzatok körül láthatatlan sajtós lebeg
Frész atya fekete szárnyú emléke suhan végig az utcán ahol
A vastag gúnyás koldusasszony tenyere ötven éve reszket
Két párafehér agár vágat mindnyájuk fölött az égen

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Ezredvég, Franzstadt

Egy elnyílt szájú fél bakancs a parkban.
Az üres levegőt harapja.

*

A napfény szép reményét
gúnyosan százszorozzák
egy söröspalack zöld szilánkjai.

*

Öreg pár, kart a karba fonva.
Orruk vereslik. Esendőn dülöngnek,
de megtámasztva egymást.

*

Kőtorony-kripta mély harangja kondul.
A lesőfülkés leány pőre keble
csak meg se rezzen.

*

Vonít a fához kikötött kutya.
Tolvajt jelezve fölsívít egy autó.
este van, este. Franzstadt.

*

Ördögeink: a rettegések.
Ördögeink: rettegtetések.
Angyalaink alusznak.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Változó világ

A Dunán – akárha álmod
látnék – Pest és Buda között
– öregem! – kormoránok
raja nyüzsög.

S mily barátian fogadja a sirálynép
a jövevény etnikumot!
Lám csak, már igazán ránk fért
valami ilyes dolog.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Kigöngyölődik

Vigyázzunk, Gyöngyvér, vigyázzunk magunkra.
Falánk a kor, a szája ordas,
szívünkig mar metszőfoga.
Itt önfelmentés a mások sebe.
Az új hős tiszta, míg gyaláz.

Hová, ha lassan minden út lezárul?
Kigöngyölődik már alólunk
apránkint ez a század,
akár egy mások tánca végett
fölszedett szőnyeg. Talp alól a hit.

Ahol ma állunk, mások helye van.
Ahol ők állnak, az volna mienk.
Irgalom? Hol? Páncélt kell öltetni.
Talán még van remény.
Vigyázzunk, Gyöngyvér, vigyázzunk magunkra.

Négy négysoros

KUTYA

Talán egy kutya kéne
Csak ne volna oly rövid életű
Csak ne volnék ily rövid életű
Egyikünk egyszer gazdátlan maradna

FIGYELNI

Amikor elvágódsz a jégen
Nagyon vigyázz
Magaddal sose rántsd
Ki fölsegítene

GAZDAGSÁG

Három tíz húsz hatvanhat éves
Egyszerre vagy
Csakis hamis adat
Lehet majd sírkövedre vésve

FÖLDDARAB

Kis tóról álmodik a fűzfa
Fűzfáról álmodik a kis tó
A kettőt elválasztó földdarabnak
Nincs álmodnivalója

Most egyetlen rohanó
Ablak az én
A hegyormok istenséggé merevültek
Akár a nagyasszonyok

Kis fehér fátyol vitorlázik el
Barna házacskás zöld mélység fölött
Feketetarka tehének szaga
Csak a pupillán

De már fordul a kép
Billentve kiköltöztet
Az elhagyott kanyarból
Sugárzó kéken át
Leendő emlékek enyészetébe
Röpít a haladék kegyelme

Égi vakolat

Hogy egykoron milyen nagyívű voltam!
Egész mennyboltot föstöttem tele,
és micsoda színekkel!

Most? Hallgat az ecset.
Ez már a nagy csöndek kora.
Az örök jelen legyen másoké.

Talán még egy-egy tusrajz.
Miniatűrök.
Egy vesző élet vesző hagyatéka.

Nagy nyálakat köp ki az ég.
Felhő-freskóim leperegnek
az égi vakolattal.

Pokolgép

— — — S röstellem is már iszonyúan
Hogy amint van úgy van
Hogy eltűntek (hová?) a hetyke
Csapongások völgyekbe hegyre
Nagy fűszagú séták kurta sortok
A táncok a flörtök a sportok
Hogy már csak egy ágy egy szék meg egy asztal
Mi tenni és lenni marasztal
S ahol még
Elszöszmötölhetek
Pokolgép
Mely magának ketyeg — — —

Országos Széchényi Könyvtár

A sas-hegyi kertben

Még egyszer a sas-hegyi kert
Egyetlen sovány gyertya lángol
Ideje félig már letelt
Nehéz éjszaka hull az ágról

Valami lassú nem-fehér
Dől miránk hangtalan havazva
A félhold az oromhoz ér
Vörösbort tölt a házigazda

Kik vannak itt? Milyen világok
Mily külön-sorsok gyűltek össze
E kertben hogy egy nagy pohárnok
Őket szeszében megfüröszse?

A félhold az oromhoz ért
Mély-feketén az már befödne – – –
Imádkozzunk a lelkekért
Akik ma még – de soha többé

Violaszürke felhősálak
Tekerik nyakamat
A füledt estmelegbe

Ez a korai Hold
Még nem szivárog rá a háztetőkre
Köztesség bújkál mindenütt

E régesrégi mában
Kioldozódva mint cipőzsinór
Lifeg a lábamnál a szellő

Elém tárt zöld tenyér
Bokorág kéreget
Csak egy szippantást attól aki voltam

Mogorva haiku

Éneim ma még
Nem jutottak oda hogy
Kibéküljenek

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Rossz délután

Fullasztó ólomtömb-idő,
megfehérlik a levegő,
minden, mi Én volt, a fejemre nő.

A szeretet is csak merő
verdesés, csöndem érlelő.
(De hol a csöndjét meglelő
hajdan oly víg erő?)

Ólomsúly, ólomtömb-idő.
És déli szél. Nagy bajt jövendölő.

Országos Széchényi Könyvtár

A tintaég
Két sarka felől ideges
Cikázás akár létre rángatott
Elektromos szögesdrót
A fényességtől fölsikolt
Egy halottsárga házfal
Még sosem láttam ily világosan
Hogy ez is túlél engem

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Az öregkor igéi

A vízesés előtt még
Visszafelé úszni
A sebes sodrú folyamon

*

Hiún remélni
Hogy kifogtunk azon
Mi rajtunk kifogott

*

Megszemlélni a sereget
Melynek első sorából
Csak mi hiányzunk

*

Tudni hogy a szellem
Demokrata
De diktátor a test

*

Ép ésszel kibírni a látványt
Ahogyan birodalmunk
Darabjaira bomlik

És mégis szembeszállni
A halállal
Mindhalálig

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Ruhauszály

Az éjszaka sötét, akár a var.
Tompult sajtás: valamely idegen,
kék-ezüst város házsorai közt
lengek egy láthatatlan
folyó fölött, követve valakit,
kiről tudom, hogy el nem érhető.
Örök hiánya mint ruhauszály
lebeg utána. Már nem fáj, csak épp
tudom, hogy fájnia
kellene, úgy, mint akkor fájt, midőn — — —

Sötét az éj, akár a var.
Platánok láthatatlan suhogása.

Országos Széchényi Könyvtár

Megtoldott haiku

Már csupán lassan
Szivárgó belső vérzés
Az a szerelem

De elállíthatatlan

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Nem az az est

Naponta halok, Domb kisasszony.
Nem tudsz erről, nem is segíthetsz.
Rád nem, csak magamra haragszom.
(Mást nem arathatsz, mint amit vetsz.)

Volt valaha valami vad szomj
– miféle is? Afféle víg hecc.
Vártalak aztán, Domb kisasszony.
És nem tudtam, hogy máig így lesz.

Mi lett a régi kölcsön-ágyból?
Mindegy, hisz nem is te hiányzol,
nem az az est, nem az a matrac,

csak az a lény, ki veled voltam
s már nem leszek ily élve-holtan.
Kit, nem szeretsz bár, elsirathatsz.

Ablakból

A kövesút mindig
ugyanott ér véget.

Mindig ott kezdődik
a túl.

Ott, a lombok mögött.

Valaha mintha
jártam volna arra.

Most én is ott végződöm,
ahol a kövesút.

Országos Széchényi Könyvtár

DA CAPO
(Tíz régi vers)

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A csodatevő

Az egész testem megfeszül a fán,
és mit adtam nekik?
Kenyér van, bor van mindük asztalán.
De meddig ér e hit?
Hány nemzedék jön-megy, beérve még
látomásaival,
mert nem igazi kenyér az ebéd
és nem igazi hal?
S ha megkapják (hisz ezért feszülök)
a kenyeret-halat,
álom híján az álmodó szülők
hitéből mi marad?
Már nem is tudom, mi a fontosabb
és mi a kevesebb:
a hit-e, vagy hogy igazi halat
s kenyeret egyenek?
A kétely átszögell. Uratok teste
lázakkal van teli.
Lassan körém ereszkednek az este
sötét lebenyei.

Indián alkony

Kígyóölő kését előszedi
a Nap, s a tekergő folyóba szúrja.
Még alkonyatig vonaglik a hulla,
villóznak aranyló pikkelyei.

Azután csönd. Hűvös szél. Békanyáls
A fenyveseken rőt tolldísz susog.
A Kálvárián kis nyikorgás: fáznak
a bádog-Krisztusok.

Fekete égből, lila porból
a kimúlt vízre roppant szemfedőt
varr a mokasszin-léptü köd.
A part fölött
fejét a rezgőnyár vállára hajtja
s rémült szellőket mormol
egy didergő olajfa.

Városmajori elégia

Megfeszül a szél, mint kutyán a szíj.
Gesztenyék barna sortüze ropog.
Az eső ezüst tollhegyekkel ír
őszet a sárga kavicsra, kapkodnak a
tölgyek, kiejtik tenyerükből
a gyerekzsivajt, s akár a fa,
reszketek én is egyhelyben állva,
keresem az elinalt időt, fogva tart
egy lány rajza az üres levegőben, a karja, a szája
mely időtlen, mint a nyár, s szomorúbb, mint e park,
s mögötte fegyvertelen emlékek menete lépdél,
füstízű délutánok a csőre töltött éggel,
köpködő vagányok, löporillatú
egyenruhák, a hátamon batyú,
s az elsüllyedt világ, hogy kié a labda,
s a tizenegyest ki fogja rúgni,
szépen szólt a banda, a rezesbanda,
a bombardonon torzan tükröződtek
a kisbakák utolsó randevúi,
és sírt a lány, és hősi volt az attak, –
két cintányér közt végleg elmaradtak.
Mefeszül a szél, mint kutyán a szíj.
Emlékek romja, iszonyú halmaz
fog körül, esik, s mint bombaverésben,
az ember csak néz, vár és újrafogalmaz,
hisz kinek egyszer más dolga lesz még,

nem tehet mást, mint hogy mindent megértsen,
elfutni nem tud – hova is futna? – hát
hallgat és egyhelyben marad, mint a fák,
s elzúgja magában a tavaszi leckét.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Tündérsirató

Keserű órán, Vas Istvánnak

A ház, amelyben laktam, ma énbennem lakik. Egyre több mozdulat van mögöttem, alattam. Rég férjhez adták Ihász Manyit. Az évek számolatlan fölöslege csontomra rakódott.

Látom a hülyék boldog ábrázatát. Mit tehetek? Rajongások újságpapírral betemetett tetemei felett nehéz, felnőtt tudással élek, törvény szerint és mindig előlről kezdve, mint az évelő növények vagy a füvek, a csökönység zöldjét termelve rostjaimban.

Éjjel sokáig égetem a villanyt. A könyvekben mindig előkerül a gyilkos. Legalább ott. Én nem akarok, csak olyan világot, mely nem törpül unott dolgainkhoz. Hevülő kamasz-szívvvel nyomozok Poirot-val a mesterdetektívvel. Kétszáz oldalnyi munka a bűnöst bitóra lökni, s örvendezni, hogy ártatlan a többi, a zord üzletember, a lady s a lord. De mit tegyek nappal?

Micsoda aranyzöld ígéret villózott a gyerekkori kerti fenyőfán! S micsoda ihletés volt az apró sofőrlány, meg a mesekönyvek tündércsapata! Látom-e őket valaha ily egygyé fonódva a remegő nyár taraján? Hol az a tündér? Hol az a lány? Micsoda sírás fojtogat? Mi ez a vad vágy?

Már énbennem lakik a ház, amelyben laktam. A gyerekkori kertajtó becsattan. Ihász Manyit régen férjhez adták.

Szomjúság

Te is, miként a tiszta víz,
sokféle ízt helyettesítsz,
hát bocsássad egész valómig
hős mosolyod ásványi sóit:
talán, míg nézésed iszom,
megenyhül ez a szörnyű szomj;
simíts meg, tenyered alatt még
kőként is eleven maradnék;
bonts ki a körém boruló
félelem gubancaiból;
mint a tó, elringató testtel
ölelj örökké – vagy hitesd el!

Olthatlan szomjas, ami él.

Itt vagy. Enyém vagy. S kellenél.

Nel mezzo del cammin

Nehezen hordlak. A lélek valóban
érzékenyebb, ha a test lankadóban.

Tudom: mi eztán ütne át, a seb
be nem hegedne. Minden véresebb

és véglegesebb is, mint vala máskor.
Korosodván, félek az árulástól.

Mímelhetnék tán közönyös fölényt
szerelmi bajvívások hőseként,

de bennem az *én* régóta *mi* ketten,
új összetétel, széjjelszedhetetlen;

mint bőr, mint agykéreg, mint anyaméh
borítlak s viszlek – milyen sors elé?

Kézen fognálak, el ne távolodhass,
szorítanálak, ablakot sarokvas,

kötnélek pányvára is – nem lehet,
csupán a romló, rángó idegek

pányvája feszül; vesztettem: szabad vagy;
és győztem: megőriztelek magadnak;

hát látod, győzelem a vereség
és vereség a győzelem – felét

adja az élet mindennek; de balgán
én mindig csak a rosszabbat akarnám,

a szakadatlan diadalt, amely
fél-önmagammá satnyítana el.

Mi kéne hát? Hogy tőlem elrugaszkodj?
Hogy belém olvadj? Nem tudom, csak azt, hogy

olyan nehezen hordlak, mint aki
a tulajdon halálát hordja ki.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Nyomát a seb

Mit várhatok, ha test és szerelem
s az idő oly sok érve is hiába?
Érted szóltam rá minden kis hibámra,
hogy jobbik énem legyen csak jelen;
egyszerre voltam tűz és fegyelem,
pörkölő vágy és gyengédség határa,
s most szélütötten nézek e hiányra,
és nem értem, hogy mért nem vagy velem.
Minden gondolat benned folytatódik,
oldalamon se lehetnél valódibb,
csak egyetértőbb s természetesebb.
Hogy halljalak, befelé hallgatózom,
mert megtartalak én már bármi módon:
mint medrét folyó – vagy nyomát a seb.

Országos Széchényi Könyvtár

A folyam törvénye

1

Őrjöngve ontja szertesét
tízezer bolyhoska szösztét
a sok reménykedő fa.

Így hasadt szét, ilyen buta
bizalommal, mint szül e fa,
a legelső amőba.

Hogy mit is tesz, mit tudta ő?
S már mégis több volt, mint a kő:
kész kéjre, gyötrelemre.

Hát ki tán nála több vagyok,
a létnek mit is adhatok
Én, sajtó ember-elme?

Csak mint egysejtű, annyit-e?
Hasadni buzgón kétfele
a kétségre s a hitre?

Vagy annyit csak, miként a fa,
a május fuvalmaiba
magvaim szétröpítve?

Vagy vállalva a nagy folyam
törvényét, alázatosan
és roppant türelemmel

egyengetni jövetelét
annak, ki az lesz, aki rég
a sejtnek volt az ember?

2

Micsoda régi-régi délután ez, Belfastban bomba robbant, mozgósítás Saigonban, Gibbs „Massachusetts” című számát kérte Váradi Franciska, Maklár, Széchenyi utca 84., édes istenkém, megint szaggat a lábam, biztosan esni fog, szólj hozzá: 3:1-re ettől a csapattól, mégiscsak illenék már meglátogatni Margit néniéket, fiacskám, odanézz, hogy nem szégyellik magukat az utcán fényes nappal, Jézusom de megnőtt ez a gyerek, lassan már iskolás, bizony, sies-sünk, a tévében krimi lesz, sajnálom, ma hideget eszünk, gyerekek, fogat mosni, ejnye, te nagy bolond, már megint min jár az eszed, te, te, te édes, úgy, még, még, most, Kosuth-rádió, Budapest, kedves hallgatónk, ezzel mai műsorunk, jóéjszakát, micsoda régi-régi éjszaka ez – – –

Én a tükör és ő a kép:
nézi magát bennem a lét,
nézem, a létben magamat.

Együtt öregsünk, én meg ő,
növekszik bennünk az idő,
megbúvó, rákos daganat.

De látó, én, tűnök, s a vak,
ki életre ölt, megmarad
tovább cserélni egyre új

s még újabb alakzatait
egy soha-itt-nem-lesz napig,
remélve lankadatlanul

– mit is? hogy egyszer majd kinő
egy újdonság lény az idő
sodrában? olyan lény, amely

többet tud, mint e szenvedést:
értő tükörnek lenni és
rettegve múlni el?

Félelem felülnézetből

Uram, a víz folyik, és mégis itt marad. S az állóvizek is: a tengerek, tavak. És minden változik. És a minden örök.

Ülök a víz fölött, s félttem az arcomat, uram. Mert elfolyik, miközben itt marad. S mert úgy látom, marad, miközben elfolyik.

Tudom, azért van itt, mert én is itt vagyok. Többé, ha elmegyek, még te sem láthatod, uram. S ha elmegyek, víz-arcom megvakul.

Másíthatatlanul. Most még jó nézni: van. És így sem önmagam e tükörkép, uram.

Ülhetek, nézhetem: visszanéz kényesen. S azt nézi vissza rám, mit önlelkem kíván. Hisz nem lát ő, uram.

Ülök e parton itt, és addig is folyik. Csak ha megszüntetem, maradhat meg nekem, kísérhet sohasem hallott új partokig, zúzó víztorkokig, s pezseghet jeltelen, és szólhat valamit. Bár azt a valamit már nem hallom, uram.

Csak hogyha elhagyom, létre úgy szülhetem. Fölé ki nem hajol, azé a győzelem. Ki más arcokban él, akár maga a víz, és folyini sose fél folyóként maga is: szemet deríteni, hajókat hajtani, sebet hűsíteni, a szomjat oltani, a szikkadó talajt életre bírni holtig – ő lesz az, kire majd a folyó is hasonlít.

Én fölkelek, uram.

Öröklét

Az idő lassan átítat.
De közben (bár másféle módon)
az időn én is, mintha csak
fiam volna, átítatódom:

megtagadhat, de örököl
egy vonást attól, akit elnyűtt;
a velem-lét perceiből
nincs útja más, csak velem együtt,

földolgoz, akár húst a test,
de csontom el hiába ássa:
része vagyok, bármibe kezd.
Nincs szükségem feltámadásra.

Országos Széchényi Könyvtár

TÁVOLODÓ LEBEGÉS

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Kezdet

Bőrlabda pattog
Időtenger-fölszín alól
Diákrikkantások ernyedt buborékként
Czerny-etűdök billentyűunalma
Fölfelé gyöngyözön mint
Haltartályok oxigén-gömböcskéi
Ujjrakás ujjrakás felhőzik föl a kéményből
Nagyanyám hangja
Bombák döreje küszöbömre kushad
Emberi vakkantás omló fal porpuffanása
Hangtalan aládöndülő
Gerenda majd egy suttogó sikoly: *Strausz!*

Ez volt a kezdet.

Országos Széchényi Könyvtár

A régi lányok

Nem tudtam bógnizni soha
Csak totyogtam a jégen mint a pingvin

A régi lányok ajkáról a pára
Mint egy-egy csók szállt föl de nem felé

A régi lányok nyakát könnyű sálként
Dédelgette körül a parfümillat

Fagyott mosolyuk olyan volt akár
A gépi korcsolyazenék

Ma már csak bennem libeg körbe-körbe
Kis kacér tüllruhájuk

Országos Széchényi Könyvtár

Korcsolyák

Szántó Piroskának

A szerelmesek fölrepültek
Mint láthatatlan madarak
Velük röpült a téli ünnep
A farsang szépe túllruhásan
Nyomukban nem maradt
Csupán egy cipőtlen magányban
Kerengő korcsolyacsapat

Futnak futnak a korcsolyák
Kis észak-sarki állatok
Párban köröznek mind tovább
S ma is mint minden téli este
Múltamat karcolják sebesre
Csak maguknak keresve
Egy kis emlék-magot

Holdfény-szerenád

Homályos üvegfal mögött
Kamaszlányokká ránctalanodnak
Az édes-édes öregasszonyok

Tánc közben holtak dörgölöznek hozzám
S hallgatják Glenn Miller fúvósait
Fénylő-fekete gramofonlemezeről

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Only then

A szalagos magnóról
Zengő füstkarikákként
Pörög a levegőbe
Az *O-O-Only you*

Rumszínű hangulatlény
A kezek tapadókorongok

A szülői hálósobákban
Mint cserélődő ágyneműk
Váltják egymást a párok

Kilencszázhatvanhárom
Itt nem Marcuse járja sem Guevara
Egyheti zsibbadásból éledeznek
A minden-szombat-esték

Tán nincs is elaggás se vég
Mindig új *only you* jön
Mindig új szombat este

A telefonzsinór
Még nem mentőkötél

Távolodó lebegés

Hiszen hát hogy is ne szeretnék
Lebegve ódöngeni még
Csak úgy
Amolyan célja-nincs-mód
Mondhatnám úgy is hogy tárgytalanul
És csupán önmagamnak
Ahogy a vízfelszín fölött
A sirály siklik jóllakottan is
Vagy mint a mámoros szél
Mely illatok s káprázatok
Kévéit gyűjti és röpíti szét
Mit sem törődve azzal hogy hová
De hogyan is tehetném
Önnön betelt súlyom a földre húz
S a lebegésnek még emléke is
Távolodik mint galaktika-raj
Vagy ahogy ébredés után
Az álom illan
Nem hagyva mást magából
Csak sajgását mely többé el nem oszlik

Szőlőszem

Túlérett szőlőszem a nyár
Úgy lóg az égről mintha fűtön
Még nap süti még kevélyen megül fönn
De holnap az ősz csőre beleváj

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

November

Fehér permetben ázó
Levegő alig-zizegése
A verebek most hol lehetnek
Fatörzs-magány

Feketén mint a gond
Ágak elejtett matt-arany
Emlékeire hangtalan
Varjú ereszkedik le

Idebenn is hideg van
A lélekbe be kéne gyűjtani

Országos Széchényi Könyvtár

Hinni

Hinni volna jó valami odatúlban
Hogy amiképp hinni szeretnéd pontosan úgy van
Hogy minden kozmikus röppályák mögött
Több is van mint ami ide köt
Hinni hogy kiöklendett minden dadogásunk
Mögül ő szól: valamely *égi másunk*
Ki miránk is várt hogy általunk alakot öltson
Hinni hogy léted nem az a kegyetlen uzsorakölcsön
Amit az anyagtól a tudat kap
Hogy cselekedj örvendj és szenvedj ---
Minden hiába nem megy
Még hinni vágyón is hitetlen
Menetelsz e vége-nincs seregben
Ahová behivattak

Országos Széchényi Könyvtár

Sebesség

Lassulok egyre.

S ezenközben napjaim
mind inálóbbak.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Ahogy a létezők

Keszthelyi Rezsőnek

Vagyok, mint... Vagyok-e? Ki tudja?
Hisz ez a vagyok is szintiszta látszat.
Vagyok, mint minden testnek útja,
levése-múlása egy pusztá váznak.

Mint minden ember, fenség? Na hiszen.
Valaki? Lélek? Mindmegannyi maszlag.
Szív, máj, tüdő, lép, kéz, láb, vese, szem:
nincs többem, mint az utolsó pimasznak.

Vagyok? Hát persze, hiszen szenvedek,
ahogy a létezők úgy általában.
Vagyok e röpke rémület
két nincs között, életreváltan.

Országos Széchényi Könyvtár

Fejemben egész nap nyüzsögnek
A placebo-szavak
Kis trükkjei a vénség-ördögöknek
Aztán placebo-alkonyat

S a konyha ablakán át kitekintve
Még elhiszem hogy itt
Egy gerezd égi dinnye
Hullajtja élém ezüst magjait

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Ontológia

Uram

Teérted remélem

Hogy nem létezel

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Hazatérés

Magammal vonszolom
Bokám köré tekeredett
Minden bejárt utam

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

„... és bízva bízzál!”

A kínon bölcsesség nem enyhít:
az ember, mielőtt kidől,
már látja mindenben a semmit,
s mindent megért e semmiből.

Az ember, mielőtt kidől,
még álmodnék egy végtelennyit,
de azon még álom sem enyhít,
hogy ő sem áll, csak semmiből.

Hogy mindent tud hát, afelől
kétsége nincs – nem, meg nem mentik
szavak, sem álmok, értelem, hit:
semmivé csak mint semmi dől.

Országos Széchényi Könyvtár

S mégis reméli, hogy nyomot hagy.
Hol nyomot hagytaál, te is ott vagy.

TARTALOM

A madár.....	5
--------------	---

ÉVEK SORHAJÓI

Mindig úgy.....	9
Mocsár.....	10
Álmomban.....	11
Láng.....	12
Az ismerős közeg.....	13
Magyar lány a Pont des Arts-on.....	14
Parlagfű.....	15
Az <i>Óda</i> margójára.....	16
Alkaioszi.....	17
Hosszmetszet.....	18
Tangó.....	19
Évek sorhajói.....	20
Az emberélet útjának.....	21
Bogár.....	22
Visszafelé.....	23
Megint.....	24
Csizmaszár-csapkodó.....	25

A TÖBBIEK

Weöres Sándorhoz.....	29
Rába Györgyhöz.....	31
Magritte Genvalban, 1966. május 1-jén	32
Panoptikum.....	33
Szókratész	
Galilei	
Görgei	
Vilate	
József Attila	
Mózes	
Négy xénia	35
Ez a próféta...	
Eme ragacsos...	
Mi lelt titeket...	
Lovasait...	
Egy mű-műfordítóra	37
Ifjakhoz	38
Marsallbot	39
Lakáj	40
A puszta Napóleonja.....	41
Tíz kancsal rím	42
Belátás.....	44
Fanyar kétsoros Orbán Ottónak.....	45
Erdő.....	46
Görgei Klagenfurtban	47

EGI VAKOLAT

Délidő.....	55
Ezredvég, Franzstadt.....	56
Változó világ	58
Kigöngyölődik.....	59
Négy négysoros	60
Kutya	
Figyelni	
Gazdagság	
Földdarab	
Utazás.....	61
Égi vakolat.....	62
Pokolgép.....	63
A sas-hegyi kertben	64
Tér.....	65
Mogorva haiku.....	66
Rossz délután	67
Villám	68
Az öregkor igéi	69
Ruhauszály	71
Megtoldott haiku	72
Nem az az est	73
Ablakból.....	74

DA CAPO

(Tíz régi vers)

A csodatevő.....	77
Indián alkony.....	78
Városmajori elégia.....	79
Tündérsirató.....	81
Szomjúság.....	82
Nel mezzo del cammin.....	83
Nyomát a seb.....	85
A folyam törvénye.....	86
Félelem felülnézetből.....	89
Öröklét.....	90

TÁVOLODÓ LEBEGÉS

Kezdet.....	93
A régi lányok.....	94
Korcsolyák.....	95
Holdfény-szerenád.....	96
Only then.....	97
Távolodó lebegés.....	98
Szőlőszem.....	99
November.....	100
Hinni.....	101
Sebesség.....	102

Ahogy a létezők.....	103
Placebó.....	104
Ontológia.....	105
Hazatérés.....	106
„... és bízva bízzál!”.....	107

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Timár György eddig megjelent művei

Három fiatal költő, versek
(Kövesdi Endrével és Pál Józseffel), 1951.

Juan Ramón Jiménez: Sárga tavasz, válogatott versek
(András Lászlóval), műfordítások, 1958.

Az iszonyat naptára, versek, 1961.

Vallomás, rádiódrama, 1961.

Jerikó, versek, 1968.

René Barjavel: Az óvatlan utazó, regényfordítás, 1971.

Robert Goffin: A költészet Ariadné-fonala, tanulmány-
és versfordítások, 1972.

Yves Bonnefoy: Még egyre az a hang, válogatott versek,
műfordítások, 1973.

Jules Verne: Az örök Ádám, elbeszélések, fordítás, 1973.

Hármasoltár, versek, 1974.

Nevető Lexikon, 1974, 1983, 1989.

Százhusz költő, válogatott versfordítások, 1977.

David Scheinert: Pierre Bajut színeváltozása,
regényfordítás, 1979.

Gyula Illyés: La Barque de Charon, Illyés Gyula válogatott
versei, francia műfordítások, 1979.

Nem én írtam, irodalmi paródiák, 1979.

Tájkép lovakkal, francia-belga költők, műfordítások, 1982.

Heures fauves, francia versek, 1983.

Ezt sem én írtam, irodalmi paródiák, 1983.

Bernard Vargaftig: Válogatott versek, műfordítások, 1984.

Szajna-parti Erosz, versfordítások, 1984, 1985, 1989.

Válogatott agyrémeim, humoros írások, 1985.

Ami gyorsabb a halálnál, regény, 1986.

Elképesztő novellák, fordítások, 1988.

Pártfogoltak, színmű, 1988.

A Duna titkai, ismeretterjesztő mű, 1988.

Erich Kästner: Az állatok konferenciája,
gyermekmese, fordítás, 1990.

Alphonse Allais: Horgász a pácban, regényfordítás, 1994.

Szókon túli hang, versek (1977–1995), 1995.

Fölmerült Atlantisz, regény, 1996.

Gérard Bayo: Válogatott versek (Lackfi Jánossal),
műfordítások, 1997.

Attila József: Complainte tardive – Kései sirató
József Attila válogatott versei, francia műfordítások,
kétnyelvű kiadás, 1998.

Les Platanes de la Piscine Saint-Luc, francia versek, 1998.
(előkészületben)

**A Fekete Sas Kiadó
ünnepi könyvhét időszakában
megjelenő kötetei**

Füst Milán

A mester én vagyok. Egy doktorkisasszony jegyzetei

(Regény)

Füst Milán 1932-ben keletkezett, mindmáig kiadatlan műve az alkotói pálya s a magyar regény-fejlődéstörténet szempontból egyaránt izgalmas kísérlet s eredmény.

A5, kötött, 292 oldal, 1300 Ft

Nyerges András

Jobb- vagy Balkánaán

(Esszék)

Az író 1993 óta a Magyar Hírlap hasábjain között legendásan népszerűvé vált *Szúrópróbáiból* válogatott műve sajátos történelmi oknyomozássá áll össze. Alaposan dokumentált minisszéiből múltunk szokatlan arca tekint ránk.

B6, kartonált, 308 oldal, 890 Ft

Ladik Katalin

A négydimenziós ablak. Válogatott versek 1962-1997.

A költészeti művei, performanszai által is ismert alkotó szürrealista és intellektuális elemekből egyedien ötvözött lírájának összegző áttekintése a kötet – új versekkel kiegészítve, a költő válogatásában.

A5, kartonált, 236 oldal, 870 Ft

Timár György

Angyalaink alusznak

(Versek)

Timár György „szép, jó, megrázó, értelmes, megformált, megragadó és megragadható, emberi léptékű költeményeket ír, bárki öröme és gazdagodására” (Fodor Ákos)

A5, kartonált, 120 oldal, 500 Ft

Nagy András

Főbenjárás, Kierkegaard, Mahler, Lukács

(Esszék)

Az író Kierkegaard, Mahler és Lukács szellemi hagyatékával foglalkozó esszéit komponálta önálló művé, bemutatván a háromféle gondolkodói, művészi magatartás sajátosságait, ellentmondásait és hatásait.

B6, kartonált, 308 oldal, 890 Ft

Szülőfalunk, Budapest Széchényi Könyvtár

Rónai Mihály András és Gábor Marianne könyve

A Szerelmünk, Itália című összeállításhoz hasonlóan ezúttal Budapestről vall az alkotó házaspár közös kötete.

162 x 190 mm, 236 oldal, G. M. 10 képpel és vázlatával, 980 Ft

6104

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

FEKETE SAS KIADÓ

Felelős kiadó Fazakas István

Készült az ArtWind Kft Nyomdaüzemében

Kiadványszám 55

ISBN 963 8254 52 1

500,- Ft

Timár György nem agyonrejtjelezett „üzeneteket” gyárt vagy küldözget, hanem szép, jó, megrázó, játékos, értelmes, megformált, megragadó és megragadható, emberi léptékű költeményeket ír, bárki örömeire és gazdagodására; mindazoknak tehát, akik veszik a fáradságot igényes költészet be- és elfogadására. Röviden: költő. Bővebben: a legjobbak közül való.

Fodor Ákos

...nyelvünk gazdagsága éli túl magát ennek a költőnek a soraiban, sőt, dúsítja egzisztenciáját, ami igen ritkaság manapság, a természetes fogalom- és szintaxis alkotásapadásakor.

Keszthelyi Rezső

Országos Széchényi Könyvtár

ISBN 963 8254 52 1

9 789638 254528

FEKETE SAS KIADÓ